

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátu složeném z předsedy JUDr. Jakuba Camrdy a soudců JUDr. Lenky Matyášové a Mgr. Ondřeje Mrákoty v právní věci žalobce: **O. O.**, zastoupený Mgr. Tomášem Císařem, advokátem se sídlem Vinohradská 22, Praha 2, proti žalovanému: **Ministerstvo vnitra**, se sídlem Nad Štolou 3, Praha 7, v řízení o kasační stížnosti žalobce proti rozsudku Krajského soudu v Hradci Králové ze dne 19. 8. 2016, č. j. 29 Az 32/2016 - 63,

t a k t o :

- I.** Rozsudek Krajského soudu v Hradci Králové ze dne 19. 8. 2016, č. j. 29 Az 32/2016 - 63, **se ruší.**
- II.** Rozhodnutí Ministerstva vnitra ze dne 31. 5. 2016, č. j. OAM-57/LE-LE05-P18-2016, **se ruší** a věc **se vrací** žalovanému k dalšímu řízení.
- III.** Žalovaný **je povinen** zaplatit žalobci na náhradě nákladů řízení částku 10 200 Kč do šedesáti (60) dnů od právní moci tohoto rozsudku k rukám Mgr. Tomáše Císaře, advokáta.

O d ů v o d n ě n í :

I.

Průběh dosavadního řízení

Rozhodnutím ze dne 31. 5. 2016, č. j. OAM-57/LE-LE05-P18-2016, žalovaný rozhodl, že žádost žalobce o udělení mezinárodní ochrany je nepřípustná podle § 10a odst. 1 písm. b) zákona č. 325/1999 Sb., o azylu, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o azylu“), že řízení o udělení mezinárodní ochrany se zastavuje podle § 25 písm. i) téhož zákona a že státem příslušným k posouzení podané žádosti podle čl. 3 Nařízení Evropského parlamentu a Rady (EU) č. 604/2013, kterým se stanoví kritéria a postupy pro určení členského státu příslušného k posuzování žádosti o mezinárodní ochranu podané státním příslušníkem třetí země nebo osobou bez státní příslušnosti v některém z členských států (přepřacované znění) (dále jen „nařízení Dublin III“), je Italská republika.

Žalobce podal proti uvedenému rozhodnutí žalovaného žalobu u Krajského soudu v Hradci Králové, v níž především namítal nepřezkoumatelnost napadeného rozhodnutí pro nedostatek důvodů, nedostatečnou přesnost a určitost jeho výrokové části a absenci odůvodnění, proč nebyl použit čl. 17 nařízení Dublin III. Dále žalobce vytýkal porušení § 36 odst. 3 správního řádu, neboť jej správní orgán neseznámil s podklady pro vydání rozhodnutí. Za zcela nedostatečné žalobce označil posouzení možnosti přesunu žalobce do Itálie. Žalobce měl za to, že podobně, jako je tomu v Maďarsku, hrozí i v Itálii nedostatečné posouzení jeho žádosti, neboť v důsledku přílivu žadatelů o mezinárodní ochranu se azylové řízení vede neúměrně dlouhou dobu a žádosti nejsou náležitě posuzovány.

Krajský soud předmětnou žalobu rozsudkem ze dne 19. 8. 2016, č. j. 29 Az 32/2016 - 63, zamítl. V odůvodnění rozsudku krajský soud uvedl, že v průběhu správního řízení ani v napadeném rozhodnutí neshledal závažnějších pochybení. Dle krajského soudu žalovaný postupoval v souladu s nařízením Dublin III a správně určil, že státem příslušným k posouzení žádosti žalobce je Itálie. Žalovaný se dle krajského soudu rovněž velmi seriozně zabýval otázkou, zda přemístění žadatele do takto určeného členského státu není vyloučeno z důvodu existence systematických nedostatků, pokud jde o azylové řízení a o podmínky přijetí žadatelů v daném členském státě, které s sebou nesou riziko nelidského či ponižujícího zacházení ve smyslu čl. 4 Listiny základních práv Evropské unie (čl. 3 odst. 2 druhý pododstavec nařízení Dublin III). Žalovaný v odůvodnění napadeného rozhodnutí uvedl, že Itálie je členským státem EU a je tedy povinna postupovat podle nařízení Dublin III a posoudit žádost žalobce o mezinárodní ochranu meritorně, přičemž žalobce má možnost se s případnými problémy obrátit na tamní policejní nebo jiné státní orgány. Krajský soud k uvedenému dodal, že sám nemá žádné informace a žalobce neposkytl žádný důkaz ani tvrzení o tom, že by v Itálii nebyly dodrženy zákonné postupy, či že by zde existovaly systematické nedostatky v azylovém řízení či podmínkách přijetí žadatelů. Žalobcem uváděné přirovnání situace v Itálii k situaci v Maďarsku pak krajský soud označil za zcela nesprávné a nepřiměřené. Krajský soud dále uvedl, že neshledal, že by napadené rozhodnutí bylo neurčité, či že by v něm byl žalobce nedostatečně definován, a hrozila tak jeho záměna. K námitce neseznámení žalobce s podklady pro vydání rozhodnutí ve věci a námitce o absenci odůvodnění, proč nebyl aplikován čl. 17 nařízení Dublin III, krajský soud odkázal na vyjádření žalovaného, dle něhož se § 36 odst. 3 správního řádu v daném případě nepoužije, neboť se jedná o rozhodnutí procesní povahy, které nezasahuje do hmotněprávního postavení žalobce, a dle něhož čl. 17 nařízení Dublin III zakotvuje pouze diskreční oprávnění členského státu, na jehož použití není právní nárok, přičemž z citovaného nařízení neplyne ani povinnost správního orgánu jeho nevyužití odůvodňovat.

II.

Obsah kasační stížnosti a vyjádření žalovaného

Žalobce (stěžovatel) poté podal proti rozsudku krajského soudu kasační stížnost, v níž odkazoval na důvody podle § 103 odst. 1 písm. a), b) a d) s. ř. s.

Stěžovatel v kasační stížnosti konkrétně namítal, že se krajský soud v napadeném rozsudku řádně nevypořádal s námitkou, dle níž je rozhodnutí žalovaného nezákonné z důvodu porušení povinností vyplývajících z § 2 a § 3 správního řádu a nařízení Dublin III. Žalovaný dle stěžovatele nezjistil řádně stav věci, nepřihlédl ke specifickým okolnostem řešeného případu a nešetřil oprávněné zájmy stěžovatele.

pokračování

Stěžovatel dále poukazoval na porušení § 36 odst. 3 správního řádu spočívající v tom, že jej žalovaný neseznámil s podklady pro vydání rozhodnutí, a stěžovatel tak neměl možnost se k nim vyjádřit a rozporovat jejich správnost či navrhnout jejich doplnění, čímž bylo porušeno jeho právo na spravedlivý proces. Dle stěžovatele přitom nelze souhlasit s argumentací žalovaného, dle níž se jedná pouze o procesní rozhodnutí, a není tedy nutno seznamovat účastníka řízení s podklady pro jeho vydání. Stěžovatel má naopak za to, že napadeným rozhodnutím bylo ve věci s konečnou platností rozhodnuto. S touto žalobní námitkou se ovšem krajský soud dle stěžovatele nijak nevypořádal.

Stěžovatel má dále za to, že žalovaný nepřihlédl ke specifickým okolnostem, které odůvodňovaly užití čl. 17 nařízení Dublin III, resp. se tímto článkem vůbec nezabýval, čímž zatížil své rozhodnutí nepřezkoumatelností. Žalovaný měl dle stěžovatele v této souvislosti zejména zohlednit aspekty jeho rodinného života, neboť údaje o jeho rodině měl k dispozici.

Žalovaný se dle stěžovatele dále nedostatečně zabýval možností jeho přesunu do Itálie a průběhem tamního azylového řízení, kdy stěžovateli hrozí, že bude muset setrvat v zařízení pro žadatele o mezinárodní ochranu. Stěžovatel dále obsáhle citoval rozsudek Krajského soudu v Praze ze dne 29. 9. 2015, č. j. 49 Az 90/2015 – 29 (všechny zde citované rozsudky správních soudů jsou dostupné na www.nssoud.cz) a podotkl, že mu nemůže být odepřeno meritorní rozhodnutí o jeho žádosti o mezinárodní ochranu. Závěrem stěžovatel uvedl, že před zastavením řízení měl žalovaný alespoň obecně posoudit jeho osobní situaci z hlediska zásady *non-refoulement*.

Z uvedených důvodů stěžovatel navrhl, aby Nejvyšší správní soud napadený rozsudek zrušil a věc vrátil krajskému soudu k dalšímu řízení, popř. aby zrušil rovněž napadené rozhodnutí žalovaného a přiznal stěžovateli náhradu nákladů řízení.

Žalovaný ve svém vyjádření ke kasační stížnosti uvedl, že nepovažuje námitky stěžovatele za opodstatněné. V průběhu správního řízení bylo postupováno v souladu s příslušnými ustanoveními správního řádu a nařízení Dublin III. K rozhodnutí o zastavení řízení a o příslušnosti Itálie k posouzení stěžovatelovy žádosti o mezinárodní ochranu dospěl žalovaný na základě dostatečně zjištěného stavu věci. Vycházel přitom zejména ze zjištění, že stěžovatel byl v době, kdy požádal o udělení mezinárodní ochrany na území ČR, držitelem platného povolení k pobytu č. X vydaného Italskou republikou dne 10. 4. 2015 s platností do dne 18. 4. 2017. Z toho důvodu tak bylo nezbytné přistoupit k aplikaci čl. 12 nařízení Dublin III. Postup a závěry žalovaného následně shledal zákonnými i krajský soud. Žalovaný dále odkázal na shromážděný spisový materiál ve věci a na obsah odůvodnění žalobou napadeného rozhodnutí, jakož i na své vyjádření k žalobě ze dne 28. 7. 2016.

K námitce neseznámení stěžovatele s podklady pro vydání rozhodnutí žalovaný uvedl, že k porušení práva na spravedlivý proces nedošlo, a trvá na svém závěru, že dle zmiňovaného § 36 odst. 3 správního řádu sice musí být účastníkům před vydáním rozhodnutí ve věci dána možnost vyjádřit se k podkladům rozhodnutí, nicméně v daném případě se nejedná o rozhodnutí věcné, nýbrž procesní, určující příslušnost státu k meritornímu posouzení žádosti o mezinárodní ochranu, které nezasahuje do hmotněprávního postavení jmenovaného, a toto ustanovení se tak nepoužije. Správní orgán nemá povinnost seznamovat žadatele s podklady pro vydání rozhodnutí ani dle nařízení Dublin III. Věcně posoudí a meritorně rozhodne o žádosti stěžovatele o mezinárodní ochranu stát příslušný k posouzení jeho žádosti. Podkladem pro napadené rozhodnutí dle žalovaného byla pouze žádost stěžovatele, jeho výpověď a doklady totožnosti.

Co se týče námitky stěžovatele k nutnosti aplikace čl. 17 nařízení Dublin III, žalovaný zdůraznil, že toto ustanovení představuje diskreční oprávnění členského státu, aby dle svého vlastního uvážení rozhodl meritorně o žádosti žadatele, aniž by k tomu dle bezprostředně závazného nařízení byl příslušný. Jedná se o výjimku ze závazných kritérií pro určení příslušnosti a užití tohoto ustanovení je výlučně věcí uvážení členského státu, nikoli oprávněním žadatele o mezinárodní ochranu. Pokud tento procesní postup rozhodující orgány členského státu nezvolí a postupují dle standardních pravidel, nemají povinnost tento svůj postup odůvodňovat. Tento postup je dle žalovaného v souladu s judikaturou správních soudů (viz např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 26. 5. 2016, č. j. 2 Azs 113/2016 - 26, usnesení Nejvyššího správního soudu ze dne 28. 7. 2016, č. j. 9 Azs 118/2016 - 36, či rozsudek Krajského soudu v Praze ze dne 6. 3. 2015, č. j. 49 Az 18/2015 - 48). Ani skutečnost, že na území České republiky má jmenovaný přítelkyni, nevede dle názoru žalovaného k nutnosti postupu dle čl. 17 nařízení Dublin III.

Žalovaný dále uvedl, že je přesvědčen o dostatečném posouzení možnosti přesunu stěžovatele do Itálie a vedení azylového řízení v tomto příslušném členském státě. Italská republika není zemí, vůči které by se příslušné orgány EU vyjádřily ve smyslu zdržení se transferu žadatelů o mezinárodní ochranu, jak tomu bylo zcela jasně v případě Řecka. Italská republika je plnohodnotným členem EU, je taktéž považována za bezpečnou zemi původu, jež dodržuje mezinárodní smlouvy. Nejsou dány žádné důvody se domnívat, že by v jejím případě docházelo k systematickým nedostatkům v řízeních o žádostech o mezinárodní ochranu ve smyslu čl. 3 odst. 2 nařízení Dublin III, které by představovaly riziko nelidského nebo ponižujícího zacházení. Stěžovatel neopřel svůj závěr o jedinou zprávu či stanovisko, které by žalovaný mohl vzít jako podklad pro rozhodování, ani neuvedl jedinou skutečnost, jež by svědčila o existenci systematických nedostatků azylového řízení v Italské republice.

Z uvedených důvodů proto žalovaný navrhl, aby Nejvyšší správní soud kasační stížnost odmítl pro nepřijatelnost, popř. neshledá-li důvody k odmítnutí kasační stížnosti, navrhl žalovaný její zamítnutí pro nedůvodnost.

III.

Posouzení věci Nejvyšším správním soudem

Nejvyšší správní soud nejprve přezkoumal formální náležitosti kasační stížnosti a shledal, že kasační stížnost je podána včas (§ 106 odst. 2 s. ř. s.), je podána osobou oprávněnou, neboť stěžovatel byl účastníkem řízení, z něhož napadený rozsudek vzešel (§ 102 s. ř. s.), a je zastoupen advokátem (§ 105 odst. 2 s. ř. s.).

Nejvyšší správní soud se dále ve smyslu § 104a s. ř. s. zabýval otázkou, zda kasační stížnost svým významem podstatně přesahuje vlastní zájmy stěžovatele. Pokud by tomu tak nebylo, musela by být podle tohoto ustanovení odmítnuta jako nepřijatelná. Výklad zákonného pojmu „*přesah vlastních zájmů stěžovatele*“, který je podmínkou přijatelnosti kasační stížnosti, provedl Nejvyšší správní soud již ve svém usnesení ze dne 26. 4. 2006, č. j. 1 Azs 13/2006 - 39, publikovaném pod č. 933/2006 Sb. NSS. O přijatelnou kasační stížnost se podle tohoto usnesení může jednat v následujících typových případech:

1) Kasační stížnost se dotýká *právních otázek, které dosud nebyly vůbec či nebyly plně řešeny judikaturou Nejvyššího správního soudu.*

pokračování

2) Kasační stížnost se týká *právních otázek, které jsou dosavadní judikaturou řešeny rozdílně*. Rozdílnost v judikatuře přitom může vyvstat na úrovni krajských soudů i v rámci Nejvyššího správního soudu.

3) Kasační stížnost bude přijatelná pro potřebu učinit *judikatorní odklon*, tj. Nejvyšší správní soud ve výjimečných a odůvodněných případech sezná, že je namístě změnit výklad určité právní otázky, řešené dosud správními soudy jednotně.

4) Další případ přijatelnosti kasační stížnosti bude dán tehdy, pokud by bylo v napadeném rozhodnutí krajského soudu shledáno *zásadní pochybení, které mohlo mít dopad do hmotně právního postavení stěžovatele*.

Stěžovatel v tomto případě v zásadě namítá nesprávnou aplikaci čl. 3 odst. 2 druhého pododstavce nařízení Dublin III opírající se o nedostatečně zjištěný skutkový stav věci, na jehož základě krajský soud dospěl k závěru, že přemístění stěžovatele do Itálie je možné, a dále nesprávné, resp. nepřezkoumatelné vypořádání námitek stěžovatele, dle nichž v rozporu s § 36 odst. 3 správního řádu nebyl seznámen s podklady pro vydání napadeného rozhodnutí a dle nichž žalovaný pochybil tím, že nezdůvodnil, proč nebyl v případě stěžovatele aplikován čl. 17 nařízení Dublin III. Stěžovatel tedy namítá taková zásadní pochybení krajského soudu, která by mohla mít dopad do jeho hmotně právního postavení a která navíc nelze z hlediska posouzení přijatelnosti kasační stížnosti *prima facie* vyloučit. Nejvyšší správní soud proto dospěl k závěru, že kasační stížnost je přijatelná.

Posléze Nejvyšší správní soud posoudil kasační stížnost v mezích jejího rozsahu a uplatněných důvodů, přičemž zkoumal, zda napadené rozhodnutí netrpí vadami, k nimž by musel přihlédnout z úřední povinnosti (§ 109 odst. 3 a 4 s. ř. s.), a dospěl k závěru, že kasační stížnost je důvodná.

Stěžovatel v kasační stížnosti namítal, že žalovaný nezjistil řádně stav věci a nepřihlédl ke specifickým okolnostem řešeného případu. Předmětem sporu ovšem v tomto smyslu nebyla správnost aplikace tzv. dublinských kritérií, nýbrž především posouzení možnosti přemístění stěžovatele do Itálie na základě čl. 3 odst. 2 druhého pododstavce nařízení Dublin III.

Podle čl. 3 odst. 2 druhého pododstavce nařízení Dublin III „[n]ení-li možné přemístit žadatele do členského státu, který byl primárně určen jako příslušný, protože existují závažné důvody se domnívat, že dochází k systematickým nedostatkům, pokud jde o azylové řízení a o podmínky přijetí žadatelů v daném členském státě, které s sebou nesou riziko nelidského či ponižujícího zacházení ve smyslu článku 4 Listiny základních práv Evropské unie, členský stát, který vede řízení o určení příslušného členského státu, pokračuje v posuzování kritérií stanovených v kapitole III, aby zjistil, jestli nemůže být určen jako příslušný jiný členský stát“, přičemž třetí pododstavec dále stanoví, že „[p]okud podle tohoto odstavce nelze provést přemístění do žádného členského státu určeného na základě kritérií stanovených v kapitole III ani do prvního členského státu, v němž byla žádost podána, členský stát, který vede řízení o určení příslušného členského státu, se stává příslušným členským státem“.

Jak zdůraznil Nejvyšší správní soud zejména v rozsudku ze dne 12. 9. 2016, č. j. 5 Azs 195/2016 - 22, z citovaných ustanovení vyplývá, že v rámci dublinského systému nelze přemísťovat žadatele o mezinárodní ochranu do zemí, v nichž azylové řízení nebo podmínky přijetí žadatelů o mezinárodní ochranu vykazují natolik závažné, tedy systémové nedostatky z hlediska závazných standardů Společného evropského azylového systému (resp. z hlediska srovnatelných závazků ostatních zemí dublinského systému, které nejsou právními předpisy Společného evropského azylového systému v té či oné míře vázány),

že by zde v případě přemístění žadatele do dané země dublinského systému vzniklo riziko nelidského či ponižujícího zacházení s tímto žadatelem rozporné s požadavky zejména čl. 4 Listiny základních práv EU, resp. čl. 3 Úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod, jak byly konkretizovány v judikatuře obou evropských soudů, tedy Soudního dvora Evropské unie a Evropského soudu pro lidská práva (přímo k možnosti vzniku takové újmy v rámci uplatňování dublinského systému srov. zejména rozsudky velkého senátu Soudního dvora ze dne 21. 12. 2011, *N. S. a M. E.*, C-411/10 a C-493/10, EU:C:2011:865; ze dne 14. 11. 2013, *Puid*, C-4/11, EU:C:2013:740 a ze dne 10. 12. 2013, *Abdullahi*, C-394/12; EU:C:2013:813 a dále rozsudky velkého senátu Evropského soudu pro lidská práva ze dne 21. 1. 2011 ve věci *M.S.S. proti Belgii a Řecku*, stížnost č. 30696/09 a ze dne 4. 11. 2014 ve věci *Tarakhel proti Švýcarsku*, stížnost č. 29217/12; poslední z nich se týká přemístění rodiny žadatelů s dětmi právě do Itálie), a to ať již přímo v této zemi, do níž má být žadatel přemístěn, anebo - z důvodu absence řádného posouzení jeho žádosti - v zemích třetích, včetně případně i země jeho původu (pozn. NSS: i přesto, že české znění čl. 3 odst. 2 druhého pododstavce nařízení Dublin III používá výraz „systematické nedostatky“, podrží se zdejší soud i v tomto rozsudku přesnější formulace „systémové nedostatky“, která odpovídá např. francouzskému i anglickému znění téhož ustanovení nařízení Dublin III, jakož i předcházející výše zmiňované judikatuře velkého senátu Soudního dvora EU k této otázce, kterou dané ustanovení kodifikuje).

Nejvyšší správní soud v této souvislosti již rovněž judikoval, že úvaha správního orgánu týkající se možnosti přemístění žadatele ve smyslu čl. 3 odst. 2 druhého pododstavce nařízení Dublin III musí být obsažena v každém rozhodnutí o přemístění žadatele, bez ohledu na to, do jaké země má být žadatel přemístěn (viz rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 25. 2. 2015, č. j. 1 Azs 248/2014 - 27). Na žalovaném tedy bylo posoudit, zda v případě Itálie existují závažné důvody se domnívat, že zde dochází k systémovým nedostatkům, pokud jde o azylové řízení nebo podmínky přijetí žadatelů o mezinárodní ochranu v této zemi, které by vedly k riziku nelidského nebo ponižujícího zacházení se stěžovatelem v důsledku jeho přemístění do Itálie jakožto země jinak příslušné k vyřízení jeho žádosti.

Žalovaný v dané souvislosti v odůvodnění žalobou napadeného rozhodnutí konstatoval, že azylový systém v Itálii netrpí systémovými nedostatky. Uvedl přitom, že vycházel jednak z toho, že neexistuje dosud žádné rozhodnutí orgánů EU či Rady Evropy (zejm. Evropského soudu pro lidská práva), které by na rozdíl od Řecka jednoznačně deklarovalo, že Itálie není státem, do něhož by mohli být žadatelé o mezinárodní ochranu navraceni v dublinském řízení. Žalovaný si je vědom výše zmiňovaného rozsudku ESLP ve věci *Tarakhel proti Švýcarsku*, který zakázal transfer afghánské rodiny do Itálie, dokud si Švýcarsko nezajistí od italských orgánů dostatečné záruky, že bude zachována celistvost rodiny a zejména nezletilým dětem bude v rámci přijetí zaručena dostatečná péče. To však podle žalovaného není případ stěžovatele, který není nezletilou osobou a není ani součástí širší rodiny, která by měla být do Itálie transferována. Dále žalovaný odkázal na zprávy Úřadu Vysokého komisaře OSN pro uprchlíky, konkrétně na jeho vyjádření k situaci v Itálii obsažené v jeho doporučeních z července 2013, které dle žalovaného hovoří o zlepšení tamní situace oproti předchozímu období, a to jak v oblasti přijímacích podmínek pro žadatele o mezinárodní ochranu, tak z hlediska kvality vedených řízení ve věcech mezinárodní ochrany a dodržování dalších standardů Společného evropského azylového systému. Žalovaný dále podotkl, že ani po červenci 2013 Úřad Vysokého komisaře OSN pro uprchlíky nevydal žádné negativní stanovisko k možnosti přemístění do Itálie.

Nelze tedy říci, že by žalovaný své stanovisko k dané otázce vůbec neodůvodnil, na straně druhé Nejvyšší správní soud nemůže posoudit, zda je toto odůvodnění dostatečné a zda pro případ stěžovatele ob stojí, a to z důvodů vad správního řízení dále uvedených.

pokračování

Zásadní nedostatek totiž zdejší soud spatřuje v tom, že zprávy a doporučení k fungování azylového systému v Itálii, z nichž žalovaný ve svém rozhodnutí vycházel, tvoří součást správního spisu. Ze spisového přehledu a vyjádření žalovaného ze dne 12. 12. 2016 přitom vyplývá, že uvedené podklady součástí spisu ani nikdy nebyly. Zjištění, která z nich žalovaný učinil, tedy nemají oporu ve spisu [§ 76 odst. 1 písm. b) s. ř. s.].

Obdobnou otázkou se ve svém rozsudku ze dne 22. 7. 2016, č. j. 33 Az 8/2016 – 25, zabýval rovněž Krajský soud v Brně, který nad rámec již uvedeného podotkl, že k náležitému zjištění skutkového stavu ohledně situace v příslušném členském státě by měly sloužit i jiné zdroje než pouze zprávy Vysokého komisaře OSN pro uprchlíky, např. zprávy mezinárodních nevládních organizací či diplomatických misí. Krajský soud dále poukázal na to, že úkolem žalovaného je „*shromáždit pro vydání svého rozhodnutí náležité podklady, jejich výčet upravuje § 23c zákona o azylu pouze demonstrativně. Je tedy na místě vykládat toto ustanovení v souladu s principy a zásadami dublinského nařízení tak, že je povinností žalovaného shromažďovat přesné a aktuální informace z různých zdrojů o státu, jehož je žadatel o udělení mezinárodní ochrany státním občanem, nebo v případě osoby bez státního občanství o státu jejího posledního trvalého bydliště, ale také informace tohoto druhu o členských státech EU, do nichž žalovaný navrácí cizince v dublinském řízení. I v konstrukci institutu systematických nedostatků ve smyslu čl. 3 odst. 2 nařízení Dublin III se totiž odráží působení zásady non-refoulement, kterou je ČR vázána, jakož i lidskoprávními standardy vyplývajícími z Úmluvy a [Listiny] základních práv EU*“.

Nejvyšší správní soud s tímto hodnocením souhlasí a dospívá k závěru, že vzhledem k tomu, že žalovaný neshromáždil žádné důkazy týkající se aktuálního stavu azylového řízení a podmínek přijetí žadatelů o mezinárodní ochranu v Itálii, nemají závěry, které v tomto směru učinil, oporu ve správním spisu.

Tato kasační námitka je tedy důvodná.

Uvedené závěry úzce souvisí i s námitkou stěžovatele, dle níž v rozporu s § 36 odst. 3 správního řádu nebyl seznámen s podklady pro vydání rozhodnutí. V posuzované věci přitom není mezi stranami sporné, že stěžovatel nebyl v průběhu správního řízení vyzván k vyjádření se k podkladům rozhodnutí (které ostatně, jak již bylo řečeno, ve spise ani nebyly obsaženy, resp. spis byl v daném ohledu neúplný), nýbrž pouze to, zda se povinnost žalovaného dle citovaného ustanovení vztahuje i na podklady rozhodnutí v nynějším případě.

Žalovaný ve svém vyjádření ke kasační stížnosti v této souvislosti podotkl, že napadené rozhodnutí není rozhodnutí věcné, nýbrž procesní povahy určující příslušnost státu k meritornímu posouzení žádosti o mezinárodní ochranu. Dané rozhodnutí tak dle žalovaného nezasahuje do hmotněprávního postavení žadatele, a není proto dána povinnost správních orgánů seznamovat žadatele s podklady pro vydání rozhodnutí.

Nejvyšší správní soud se s tímto hodnocením neztotožňuje.

Podle § 36 odst. 3 správního řádu „[n]estanoví-li zákon jinak, musí být účastníkům před vydáním rozhodnutí ve věci dána možnost vyjádřit se k podkladům rozhodnutí; to se netýká žadatele, pokud se jeho žádosti v plném rozsahu vyhovuje, a účastníka, který se práva vyjádřit se k podkladům rozhodnutí vzdal“.

V první řadě je třeba podotknout, že právo účastníka řízení vyjádřit se k podkladům rozhodnutí představuje jedno ze základních procesních práv ve správním řízení, které je současně zárukou základního práva podle čl. 38 odst. 2 Listiny základních práv a svobod, dle něhož má každý právo, aby se mohl vyjádřit ke všem prováděným důkazům (viz např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 13. 11. 2014, č. j. 9 As 42/2014 – 35). Uvedené právo

účastníka správního řízení přitom nezahrnuje jen pasivní roli správního orgánu spočívající v tom, že nebude účastníkům řízení v uplatňování tohoto práva bránit, nýbrž předpokládá, že správní orgán účastníka řízení vyzve, aby se k podkladům rozhodnutí vyjádřil (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 10. 9. 2009, č. j. 9 Azs 33/2009 - 95).

Odkázat lze rovněž na judikaturu Nejvyššího správního soudu k § 33 odst. 2 zákona č. 71/1967 Sb., o správním řízení (správní řád), který byl obsahově v podstatě shodný se současným § 36 odst. 3 správního řádu. Z této judikatury vyplývá, že smyslem daného procesního práva je umožnit účastníkovi řízení, aby ve fázi „*před vydáním rozhodnutí*“, tedy poté, co správní orgán ukončil shromažďování podkladů rozhodnutí, mohl uplatnit své výhrady, resp. učinit procesní návrhy tak, aby rozhodnutí skutečně vycházelo ze spolehlivě zjištěného stavu věci. Vzhledem k tomu, že si účastník řízení sám nemůže učinit právně relevantní úsudek o tom, kdy je shromažďování podkladů rozhodnutí ukončeno, musí z výzvy správního orgánu k seznámení být zřejmé, že shromažďování podkladů bylo ukončeno (viz rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 14. 11. 2003, č. j. 7 A 112/2002 - 36, publikovaný pod č. 303/2004 Sb. NSS).

Podle § 36 odst. 3 správního řádu se povinnost umožnit účastníkům vyjádřit se k podkladům rozhodnutí vztahuje na „*rozhodnutí ve věci*“, za které je ovšem zcela nepochybně třeba považovat i rozhodnutí, kterým je žádost o mezinárodní ochranu posouzena jako nepřijatelná podle § 10a odst. 1 písm. b) zákona o azylu, řízení o udělení mezinárodní ochrany je zastaveno podle § 25 písm. i) téhož zákona a zároveň se určuje, že státem příslušným k posouzení podané žádosti je jiný stát dublinského systému. Nejvyšší správní soud nemůže souhlasit s žalovaným, že se jedná o rozhodnutí výlučně procesní povahy, neboť nemá formu usnesení ve smyslu § 76 správního řádu (byť i to může být v některých případech považováno pro účely § 36 odst. 3 správního řádu za „*rozhodnutí ve věci*“, viz VEDRAL, Josef. *Správní řád: komentář*. 2. vyd. Praha: Bova Polygon, 2012, s. 406), ale naopak jde o jedno z „*rozhodnutí ve věci mezinárodní ochrany*“ ve smyslu § 2 odst. 1 písm. e) zákona o azylu, které má významné hmotněprávní důsledky pro žadatele, jenž má být na základě tohoto rozhodnutí přemístěn do jiného státu příslušného k posouzení jeho žádosti, a z tohoto důvodu je třeba také zkoumat, tak jako v posuzované věci, zda ve smyslu čl. 3 odst. 2 druhého pododstavce nařízení Dublin III nedojde k porušení zásady *non-refoulement*, zda tedy tímto přemístěním nebude žadatel dotčen na svém základním hmotném právu nebýt vystaven nelidskému nebo ponižujícímu zacházení ve smyslu čl. 4 Listiny základních práv EU, resp. čl. 3 Úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod, které je absolutní povahy. Není tedy žádných pochyb o tom, že povinnost vyplývající z § 36 odst. 3 správního řádu má žalovaný i před vydáním „*dublinského rozhodnutí*“.

Je pravdou, že v nařízení Dublin III není takové právo žadatele, resp. povinnost správního orgánu rozhodujícího o jeho přemístění, výslovně uvedeno, vyplývá však, dle názoru Nejvyššího správního soudu, z práva na účinný opravný prostředek zakotveného v čl. 27 odst. 1 nařízení Dublin III, podle něhož má žadatel nebo jiná osoba, jež má být převzata zpět, „*právo na podání účinného opravného prostředku k soudu co do skutkové i právní stránky ve formě odvolání proti rozhodnutí o přemístění nebo jeho přezkumu*“, musí mít tedy i možnost seznámit se s podklady rozhodnutí o přemístění.

V této souvislosti lze odkázat zejména na rozsudek velkého senátu Soudního dvora ze dne 7. 6. 2016, *Ghezelbash*, C-63/15, EU:C:2016:409, v němž se Soudní dvůr vyslovil k rozšíření věcného rozsahu soudního přezkumu oproti předcházející právní úpravě a v bodě 51 podotkl, že „*unijní normotvůrce se v rámci nařízení č. 604/2013 neomezil na zavedení organizačních pravidel upravujících pouze vztahy mezi členskými státy za účelem určení příslušného členského státu, nýbrž se rozhodl zapojit do tohoto řízení žadatele o azyl tím, že ukládá členským státům povinnost informovat je o kritériích*

pokračování

*příslušnosti a poskytnout jim příležitost předložit informace umožňující správné použití těchto kritérií, jakož i tím, že žadatelům o azyl přiznává právo na účinný opravný prostředek proti rozhodnutí o přemístění případně přijatému na konci tohoto řízení“ (srov. též rozsudek velkého senátu Soudního dvora ze dne 7. 6. 2016, *Karim*, C-155/15, EU:C:2016:410, body 22-27).*

Použití čl. 36 odst. 3 správního řádu i při určování členského státu příslušného k posouzení žádosti o mezinárodní ochranu je tedy zcela v souladu se smyslem a účelem citovaného nařízení a judikaturou Soudního dvora. Dosažení cílů sledovaných tímto nařízením by naopak mohlo být ohroženo v případě, pokud by žalovaný nebyl povinen se vypořádat s výhradami žadatele ke shromážděným podkladům a návrhy na jejich doplnění.

I tato kasační námitka je tedy důvodná.

Nejvyšší správní soud se dále zabýval námitkou nepřezkoumatelnosti rozhodnutí žalovaného z důvodu chybějícího odůvodnění nevyužití diskrečního oprávnění dle čl. 17 nařízení Dublin III.

Podle čl. 17 odst. 1 nařízení Dublin III „[o]dchylně od čl. 3 odst. 1 se může každý členský stát rozhodnout posoudit žádost o mezinárodní ochranu, kterou podal státní příslušník třetí země nebo osoba bez státní příslušnosti, i když podle kritérií stanovených tímto nařízením není příslušný“.

V této souvislosti je třeba podotknout, že uvedenou otázkou se zdejší soud již opakovaně zabýval, přičemž je pravdou, že v usnesení ze dne 28. 7. 2016, č. j. 9 Azs 118/2016 – 36, a v rozsudku ze dne 26. 5. 2016, č. j. 2 Azs 113/2016 – 26, dospěl k závěru, že obecně není správní orgán povinen odůvodňovat, proč nepřistoupil k použití diskrečního ustanovení čl. 17 nařízení Dublin III. V nedávném rozsudku ze dne 5. 1. 2017, č. j. 2 Azs 222/2016 – 24, ovšem Nejvyšší správní soud tyto své závěry upřesnil následujícím způsobem:

„[29] Cílem dublinského systému, který se v současnosti opírá o nařízení Dublin III, je zajistit, aby byl za posuzování žádosti o mezinárodní ochranu odpovědný pouze jeden stát, dále zabránit zablčení systému žádostmi téže osoby v různých členských státech a co nejrychleji určit stát příslušný k posuzování žádosti, aby byl zaručen přístup k účinné mezinárodní ochraně. Tím nařízením směřuje k eliminaci tzv. forum shopping, respektive asylum shopping – ke snaze zabránit žadatelům, aby si vybírali, kde chtějí získat mezinárodní ochranu. Za tím účelem obsahuje nařízení Dublin III podrobná kritéria pro určování příslušného státu tak, aby v individuálních situacích bylo možné jednoznačně posoudit, který členský stát je odpovědný za posuzování konkrétní žádosti.

[30] Diskreční oprávnění obsažené v článku 17 odst. 1 nařízení Dublin III kopíruje článek 3 odst. 2 předchozího Nařízení Rady (ES) č. 343/2003 (dále jen „nařízení Dublin II“), který byl označován jako „klausule suverenity“. I pod jiným názvem toto ustanovení představuje možnost státu posoudit žádost o udělení mezinárodní ochrany, i když k němu není příslušný. S ohledem na dosažení účelu řízení o mezinárodní ochraně, tj. poskytnutí skutečně efektivní ochrany před individuálně identifikovanou újmou, je třeba konstatovat, že mohou nastat situace, kdy postup podle kritérií pro určení státu příslušného k posouzení žádosti nepovede k realizaci smyslu řízení. Jinými slovy ve státě příslušném k řízení o mezinárodní ochraně dle nařízení Dublin III nebude žadatel v bezpečí před brožbou takové újmy. Pro úplnost je třeba dodat, že pojednáváná brožba újmy je předkládána ve smyslu trvání důvodu, který vedl žadatele o azyl k opuštění třetí země, i ve státě příslušném k posouzení žádosti (např. dosah ohrožení života žadatele i na území příslušného státu), příp. ve smyslu výjimečného důvodu v podobě zvláštního zájmu, např. na zachování rodiny pobromadě apod. Je nutno zdůraznit, že se jedná o jiné posuzování, než jakým je přezkum azylového řízení v určeném státě z důvodu vyloučení existence systémových nedostatků, pro které by nebylo možno žadatele do tohoto státu přemístit – to je dle judikatury

Nejvyššího správního soudu při konstatování příslušnosti jiného státu nutno provést vždy (viz rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 25. 2. 2015, č. j. 1 Azs 248/2014 – 27).

[31] Z ustálené judikatury i literatury vyplývá, že diskrece je v právním státě vždy nějak omezena nebo vymezena, a není a nemůže být nelimitována, neboť v opačném případě by byl vytvářen prostor pro libovůli, která je nepřijatelná. Ani správní uvážení ohledně toho, zda bude aplikováno správní uvážení obsažené v čl. 17 odst. 1 nařízení, tak nelze provádět zcela neomezeně. Nejvyšší správní soud v rozsudku ze dne 23. 3. 2005, č. j. 6 A 25/2002 – 42, č. 906/2006 Sb. NSS, konstatoval, že „[a]bsolutní či neomezené správní uvážení v moderním právním státě neexistuje. Každé správní uvážení má své meze, vyplývající v prvé řadě z ústavních principů zákazu libovůle, principu rovnosti, zákazu diskriminace, příkazu zachovávat lidskou důstojnost, principu proporcionality atd.“ V aktuálně pojednávaném případě lze za takový limit považovat naznačenou povinnost státu zabývat se případy vykazujícími okolnosti hodné zvláštního zřetele, tedy tam, kde by neposouzení možných důsledků postoupení žádosti státu příslušnému k řízení dle nařízení Dublin III mohlo vést k nenaplnění smyslu nařízení – tj. k nezajištění účinné mezinárodní ochrany. V takových situacích lze konstatovat nutnost vypořádání aplikace čl. 17 odst. 1 správním orgánem, přičemž je třeba takové rozhodnutí odůvodnit. Nejvyšší správní soud v rozsudku ze dne 23. 8. 2009, č. j. 9 As 71/2008 – 109, uvedl, že „[s]právní rozhodnutí musí splňovat předepsané náležitosti, a to jak formální, tak obsahové; ty vychází z § 68 správního řádu, a představují je: výroková část, odůvodnění a poučení účastníků. Těžiště lze přitom spatřovat nejen ve výrokové části správního rozhodnutí, ale rovněž v jeho odůvodnění, jež má poskytnout skutkovou a právní oporu výroku rozhodnutí. Z odůvodnění jakéhokoli správního rozhodnutí tak musí být zřejmé, proč správní orgán rozhodl tak, jak je uvedeno ve výrokové části rozhodnutí. Tyto důvody musí vycházet z provedeného dokazování, musí být jasné a přesvědčivé. Funkcí odůvodnění správního rozhodnutí je zejména doložit správnost a nepochybně i zákonnost postupu správního orgánu, jakož i vydaného rozhodnutí, jehož jedna z nejdůležitějších vlastností je přesvědčivost.“ Specificky ke správnímu uvážení je možno poukázat na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 10. 3. 2008, č. j. 5 As 51/2007 – 105, kde se uvádí že „[k]dyž správní orgán rozhoduje na základě volné správní úvahy, musí být jeho rozhodnutí přezkoumatelné a musí být zřejmé, že z mezí a hledisek správního uvážení nevybočil. I v těchto případech musí správní orgán respektovat stanovené procesní postupy i elementární právní principy správního rozhodování. Nezákonnost takového rozhodnutí pak může spočívat mj. v překročení nebo zneužití stanovených mezí správního uvážení (ustanovení § 78 odst. 1 s. ř. s.), nebo může být způsobena porušením procesních předpisů.“

[32] V této souvislosti lze rovněž odkázat na konstantní judikaturu Ústavního soudu ČR, např. náleze ze dne 20. 6. 1996, sp. zn. III. ÚS 84/94, náleze ze dne 26. 6. 1997, sp. zn. III. ÚS 94/97, či náleze ze dne 10. 3. 2008, sp. zn. IV. ÚS 2701/07, dle níž jedním z principů, který představuje součást práva na řádný proces a vylučuje libovůli při rozhodování, je i povinnost rozhodnutí řádně odůvodňovat. Citované nálezy se výslovně zabývaly soudními rozsudky, požadavek řádného odůvodnění se však vztahuje též na rozhodnutí správních orgánů, pokud rozhodují o právech a povinnostech dotčených osob.

[33] Vyjádření suverenity v podobě atrakce posuzování žádosti o mezinárodní ochranu nepřislušným státem tak neznamená právo k libovůli, nýbrž povinnost hledat a nacházet racionální řešení přiměřená konkrétním okolnostem. Pokud z okolností případu plyne, že je hodný zvláštního zřetele, je na místě úvahu o aplikaci čl. 17 odst. 1 nařízení Dublin III učinit. Případy hodné zvláštního zřetele nelze žádným vyčerpávajícím způsobem obecně popsat, přesto však v rámci nich jsou patrné dvě významnější skupiny, které lze typově charakterizovat: V první řadě případy, kdy má žadatel o mezinárodní ochranu zvláštní vztah k České republice, resp. Česká republika má zvláštní zájem na jeho ochraně (např. za prokázané služby našemu státu či pro jiný specifický vztah k němu). Další skupinou jsou případy, kdy by aplikace určené příslušnosti jiného členského státu mohla mít nežádoucí důsledky jiné než takové, s nimiž samotné nařízení Dublin III typově počítá a pro něž stanovuje konkrétní specifická pravidla (viz jeho čl. 3 odst. 2). V druhé z popsanych typových skupin případů je v první řadě na místě

pokračování

nejprve zkoumat, zda by tyto důsledky mohly skutečně s významnou pravděpodobností nastat, a pokud ano, zda stát příslušný dle nařízení může sám učinit opatření, která by zajistila ochranu žadatele před těmito důsledky.

[34] *K rozhodnutí Krajského soudu v Praze, ze dne 6. 3. 2015, sp. zn. 49 Az 18/2015, dle kterého „[v] situaci, kdy členský stát tohoto [diskrečního] oprávnění nevyužije, není povinností správního orgánu, který ve věci rozhoduje, tuto okolnost ve svém rozhodnutí výslovně odůvodňovat“, na které se odvolává krajský soud v napadeném rozsudku, lze konstatovat, že jeho striktní aplikace by mohla vést k nepřiměřeným důsledkům. Citované rozhodnutí v podstatě hájí právo na neomezené rozhodování správního orgánu, čímž jde proti ústavnímu zákazu libovůle. Na druhé straně však lze uvedenému rozsudku přitakat v tom smyslu, že užití diskrečního oprávnění podle čl. 17 odst. 1 nařízení Dublin III má být vyhrazeno jen vskutku výjimečným případům, kterých bude v porovnání s celkovým obvyklým počtem řešených žádostí o azyl výrazná menšina. Úvahu o tom, zda případně neuplatnit diskreční oprávnění podle výše zmíněného ustanovení, je proto správní orgán povinen učinit a ve svém rozhodnutí přezkoumatelným způsobem projevít jen tehdy, vyjdou-li v řízení najevo takové okolnosti, z nichž je patrné, že uvedené úvahy je v konkrétním případě třeba. Nevýjdou-li žádné takové okolnosti najevo, absence zmínky o diskrečním oprávnění nečiní rozhodnutí žalovaného nepřezkoumatelným pro nedostatek důvodů (srov. k tomu bod 15 [usnesení] Nejvyššího správního soudu ze dne 28. 7. 2016, č. j. 9 Azs 118/2016 – 36, a rozsudek téhož soudu ze dne 26. 5. 2016, č. j. 2 Azs 113/2016 – 26).“*

V nyní posuzované věci stěžovatel netvrdí, že by se případný odůvodněný strach z pronásledování či skutečné nebezpečí vážné újmy v jeho zemi původu (tj. v Nigérii), které ovšem v žádosti o udělení mezinárodní ochrany nijak nespecifikoval a které ani nebyly v rámci pohovoru s ním správním orgánem zjišťovány, měly jakýmkoli způsobem vztahovat i na Itálii. Na druhé straně nejčastější důvod použití diskrečního oprávnění (byť není možné a priori vyloučit důvody jiné) vyjádřil unijní normotvůrce v bodě 17 odůvodnění nařízení Dublin III takto: *„Kterýkoli členský stát by měl mít možnost odchýlit se od kritérií příslušnosti, zejména z humanitárních důvodů a z důvodu solidarity, aby bylo možné sloučit dohromady rodinné příslušníky nebo příbuzné nebo jiné členy rodiny a posoudit žádost o mezinárodní ochranu, která byla podána tomuto nebo jinému členskému státu, i když pro toto posouzení není příslušný podle závažných kritérií stanovených tímto nařízením.“* V tomto kontextu je třeba připomenout, že stěžovatel již při pohovoru ve správním řízení uváděl, že má v ČR přítelkyni. I v daném případě tedy vyvstaly takové okolnosti, které by mohly mít určitou relevanci z hlediska uvážení žalovaného o případném použití diskrečního ustanovení čl. 17 nařízení Dublin III. V takovém případě ovšem měl žalovaný, jak potvrzuje citovaný rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 5. 1. 2017, č. j. 2 Azs 222/2016 – 24, povinnost nepoužití uvedeného ustanovení alespoň stručně odůvodnit tak, aby měly správní soudy možnost v souladu s § 78 odst. 1 s. ř. s. a s výše citovanou judikaturou přezkoumat, zda žalovaný v tomto případě nepřekročil zákonem stanovené meze správního uvážení nebo je nezneužil.

Nejvyšší správní soud proto uzavírá, že i námitka chybějícího odůvodnění nevyužití diskrečního oprávnění dle čl. 17 nařízení Dublin III je v tomto případě důvodná.

IV.

Závěr a náklady řízení

Nejvyšší správní soud shledal kasační stížnost důvodnou, a proto v souladu s § 110 odst. 1 s. ř. s. napadený rozsudek krajského soudu zrušil.

Vzhledem k tomu, že v dalším řízení by krajský soud, na základě závazného právního názoru Nejvyššího správního soudu, neměl vzhledem ke zjištěným vadám jinou možnost než zrušit rozhodnutí žalovaného, rozhodl proto Nejvyšší správní soud v souladu s § 110 odst. 2

písm. a) ve spojení s § 78 odst. 1 a 4 s. ř. s. tak, že sám rozhodnutí žalovaného zrušil a věc mu vrátil k dalšímu řízení. V něm bude žalovaný postupovat podle závazného právního názoru vysloveného v rozsudku Nejvyššího správního soudu.

Podle § 110 odst. 3 věty druhé s. ř. s. rozhodne Nejvyšší správní soud v případě, že zruší podle § 110 odst. 2 písm. a) s. ř. s. rozhodnutí žalovaného, o nákladech řízení o kasační stížnosti i o nákladech řízení před krajským soudem. Stěžovatel měl ve věci úspěch, podle § 60 odst. 1 s. ř. s. mu tedy přísluší právo na náhradu nákladů řízení.

Stěžovatel byl v řízení před krajským soudem i v řízení o kasační stížnosti zastoupen advokátem Mgr. Tomášem Císařem, náleží mu tedy náhrada nákladů spojených se zastoupením. Stěžovatel náklady spojené s uvedeným zastoupením výslovně nevyčíslil, Nejvyšší správní soud proto o nich rozhodl na základě skutečností zřejmých ze spisu. Tyto náklady tedy spočívají v odměně advokáta za zastupování ve výši 2 x 3 100 Kč za dva úkony právní služby, tj. převzetí a příprava zastoupení a podání žaloby [§ 7 bod 5., § 9 odst. 4 písm. d) a § 11 odst. 1 písm. a) a d) vyhlášky č. 177/1996 Sb., o odměnách advokátů a náhradách advokátů za poskytování právních služeb (advokátní tarif), v rozhodném znění], a v paušální náhradě hotových výdajů advokáta ve výši 2 x 300 Kč za dva úkony právní služby (§ 13 odst. 3 advokátního tarifu), celkem tedy 6800 Kč. V řízení o kasační stížnosti pokračovalo zastoupení stěžovatele advokátem Mgr. Tomášem Císařem, přičemž náhrada nákladů vynaložených na jeho odměnu a náhradu hotových výdajů v řízení o kasační stížnosti stěžovateli náleží ve výši 1 x 3100 Kč za jeden úkon právní služby, tj. podání kasační stížnosti [§ 7 bod 5., § 9 odst. 4 písm. d) a § 11 odst. 1 písm. d) advokátního tarifu] a ve výši 1 x 300 Kč za paušální náhradu hotových výdajů za jeden úkon právní služby (§ 13 odst. 3 advokátního tarifu), celkem tedy 3400 Kč. Nejvyšší správní soud tak přiznal stěžovateli náhradu nákladů připadajících na jeho zastoupení ve výši 10 200 Kč.

P o u č e n í : Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné (§ 53 odst. 3, § 120 s. ř. s.).

V Brně dne 12. ledna 2017

JUDr. Jakub Camrda
předseda senátu